

Sygn. akt VIII Ka 1036/ 13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 roku

sprawy B. W.

obwinionej o czyny z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06. 1997 r.; art. 88 kw na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 30 października 2013 roku sygn. akt VIII W 258 /13

Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bielsku Podlaskim do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE

B. W. została obwiniona to, że:

1. W dniu 25 czerwca 2013r. około godziny 14.20 w S. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej (...) wbrew obowiązкови nie korzystała podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06.1997r.

2. W miejscu, czasie i okolicznościach jak w punkcie 1 nie używała wymaganego przepisami oświetlenia od świtu do zmierzchu, tj. o wykroczenie z art. 88 k.w.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII W 258/13;

1. Obwinioną B. W. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie II wniosku o ukaranie i na mocy art. 39§1 k.w. odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

2. Uniewinnił obwinioną B. W. od popełnienia czynu opisanego w punkcie II wniosku o ukaranie .

3. Odstąpił od obciążania obwinionej kosztami sądowymi, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 103§2 k.p.w. zaskarżył w całości na niekorzyść B. W.K. P. P. w. S.i na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezasadnione zastosowanie uniewinnienia obwinionej oraz obrazę przepisów prawa procesowego w szczególności art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.w., mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Na mocy art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wniosł o uchylenie powyższego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie o tyle, o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) m.in. wtedy, gdy:

- 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy,
- 2) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.),
- 3) jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Podstawą ustaleń faktycznych może być jedynie ocena dowodów, która nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia niektórych dowodów bądź okoliczności z nich wynikających) ani logicznej (błędności wnioskowania i rozumowania).

Rację ma apelujący wskazując, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie zrealizował właściwie dyrektyw płynących z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. w konsekwencji czyniąc błędne ustalenia faktyczne w zakresie czynu z punktu 1 wniosku o ukaranie.

Przede wszystkim zauważyć należy, że zeznając zarówno w toku czynności wyjaśniających (w dniu 12 lipca 2013 roku), jak i przed Sądem (w dniu 30 października 2013 roku) w charakterze świadka G. A. – funkcjonariusz policji wskazał, że patrolując ulice (...) w dniu 25 czerwca 2013 roku około godziny 14.20 wraz z mł. asp. P. Z. (1) oraz pos. M. Ł. zauważyli jadący bez świateł mijania pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), którego kierująca nie korzystała z pasów bezpieczeństwa (k. 6, k. 33 – 34). Na fakt dostrzeżenia, że kierująca poruszała się ulicą (...) bez zapiętych pasów i włączonych świateł wskazał również przesłuchany przed Sądem (w dniu 09 października 2013 roku) P. Z. (1).

Tymczasem Sąd Rejonowy całkowicie zdeprecjonował fakt, że z w/w zeznań zbieżnie wynika, że obaj świadkowie dostrzegli brak zapiętych pasów w momencie poruszania się pojazdu kierowanego przez obwinioną ulicą (...).

Wskazał natomiast na nieścisłości oraz brak pamięci szczegółów, które – jego zdaniem – dyskredytują zeznania tych świadków. Pominął jednak fakt, że dotyczą one w zasadzie wyłącznie kwestii co najmniej drugorzędnych, a dotyczących osoby kierującego radiowozem i momentu dostrzeżenia przez poszczególnych funkcjonariuszy braku zapiętych pasów u obwinionej podczas poruszania się przez nią pojazdem. Przy tym nie wziął pod uwagę po pierwsze upływu czasu jaki minął od daty zdarzenia do czasu złożenia zeznań przez G. A. i P. Z. (2) na rozprawie przed Sądem, a po drugie specyfiki wykonywanego zawodu (jak wskazał apelujący faktu przeprowadzania kontroli drogowych na co dzień i pełnienia służby w różnych konfiguracjach osobowych).

Nadto w tym zakresie Sąd Rejonowy poczynił także ustalenia sprzeczne z wyjaśnieniami obwinionej, którym jednocześnie nadał w całości prymat wiarygodności. Stwierdził mianowicie, że obwiniona, która zatrzymała się do kontroli na ulicy (...) mogła odpiąć pasy, bowiem nie była już w ruchu, zgodnie z tym co wyjaśniła czekała na przyjazd radiowozu i nie ma podstaw by odmówić jej wiarygodności (k. 38).

Rzecz jednak w tym, że w toku złożonych wyjaśnień obwiniona nie wskazywała, że pasy w którymkolwiek momencie odpięła, a wręcz przeciwnie podała, że jak podszedł do niej (funkcjonariusz) pas miała zapięty a rękę trzymała na odpięciu (k. 29).

Powyższe znalazło się jednak poza rozważaniami Sądu I instancji. Sąd ten nie przeanalizował również samych wyjaśnień obwinionej pod kątem ich wewnętrznej spójności (w tym m.in. odnośnie sygnalizowanego przez apelującego czasu oczekiwania na radiowóz).

Mając na uwadze powyższe zaskarżony wyrok odnoszący się do czynu z punktu 1 wniosku o ukaranie, nie mógł się ostać.

W tym miejscu wskazać również należy, że sama treść wyroku z uwagi na wadliwą numerację czynów nie pozwala na odkodowanie jakiego rodzaju rozstrzygnięcie zapadło, w zakresie którego z zarzuconych B. W. czynów (zarówno uznanie obwinionej winną, jak i uniewinnienie jej odnosi się do „czynu opisanego w punkcie II wniosku o ukaranie”).

Nadto odstępując od wymierzenia obwinionej kary (jak wynika z pisemnych motywów wyroku za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu bez wymaganego przepisami oświetlenia od świtu do zmierzchu), na podstawie art. 39§2 k.w., Sąd I instancji za jedną z kluczowych przesłanek tej decyzji uznał „fakt dotychczasowej niekaralności obwinionej, nawet za wykroczenie” (k. 38v). Twierdzenie to pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią ujawnionej przez ten Sąd i zaliczonej w poczet materiału dowodowego karty karnej (k. 33v, k. 12 – 13), z której wynika, że B. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 12 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 101/11 została skazana za przestępstwo z art. 270§1 k.k. na karę grzywny.

Dlatego też z uwagi na powyższe uchybienia zaskarżony wyrok należało uchylić w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Podczas ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji winien wyeliminować zasygnalizowane uchybienia, w tym w szczególności dokonać ponownej oceny oraz analizy zgromadzonych dowodów, ze wzajemnym ze sobą powiązaniu z uwzględnieniem zasad rzetelnego procesu m.in. tych, o których mowa w 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.. Następnie zaś ocenić zachowania obwinionej pod kątem dyspozycji zarzuconych jej czynów (wypełnienie i wydać orzeczenie, które wraz z pisemnym uzasadnieniem, spełniającym wymogi z art. 424§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w. będzie tworzyło spójną całość oraz poddawało się ewentualnej kontroli odwoławczej).